

Sandefjord, 19. februar 2012: Vedtak i sak 146-2012

Klager: NN

Innklaget: Lindorff AS, Postboks 7015, 5020 Bergen

Saken gjelder: Om klager i tide har fremmet en innsigelse han burde fått vurdert før inkasso ble satt i verk. Om det strider mot god inkassoskikk å varsle om rettslig pågang uten å iverksette pågangen.

Thor Dahls gt. 1 A
Postboks 311, 3201 Sandefjord
Tlf.: 33 46 56 57 . Faks: 33 46 93 13
E-Mail: post@inkassoklagenemnda.no
Bankgiro: 2490.56.30748
Org.nr.: 971 317 612
www.inkassoklagenemnda.no

1. Kravet

Saken gjelder innkreving av et overtrekk på bankkonto i NN. Hovedkravet utgjør kr 336,04 og forfalt til betaling 29.12.11. Inkassosalær er lagt til kravet med kr 775. Klager bestrider kravet på inkassosalæret.

2. Saksforholdet

Innklagede sendte 02.02.12 inkassovarsel på vegne av fordringshaver. Purregebyr var lagt til kravet med kr 62. Klager ble i varselet opplyst om at «Eventuelle henvendelser i forbindelse med kravet skal rettes til Lindorff AS. Se kontakinformasjon øverst på dette brev».

I brev 07.02.12, adressert til NN, Oslo, viste klager til telefonsamtale med kundebehandler. Klager beklaget overtrekket og opplyste at han straks ville «forsøke å rette på det». Klager anmodet samtidig banken om å sende bankkort, idet han bemerket at årsgebyret var belastet uten at han hadde mottatt kortet.

Grunnet fortsatt manglende betaling ble saken overført til inkasso og betalingsoppfordring, tillagt salær etter lett sats, ble sendt 23.02.12. Klager ble oppfordret til å ta kontakt dersom han hadde spørsmål vedrørende kravet.

I brev, datert mars 2012, adressert til Lindorff AS, viste klager til inkassosaken og hevdet at fordringshaver hadde gjort en feil ved ikke å sende VISA kort, men likevel belastet kontoen. Klager opplyste videre at årsavgiften nå var betalt, men at han fortsatt ventet på VISA kortet. Innklagede ble oppfordret til å bekrefte at saken var avsluttet.

I girobrev 19.03.12 ble klager varslet om at utlegg ville bli begjært dersom kravet ikke var betalt innen 14 dager.

Betalingspåminnelse ble deretter sendt 20.04.12. I påminnelsen het det blant annet «Kravet står fortsatt ubetalt, og dersom du ikke betaler innen 04.05.12, vil vi vurdere å kreve inn pengene rettslig. En slik pågang vil medføre ekstra kostnader for deg. Her er noen eksempler på hva ulike rettslige tiltak kan koste: utleggsforretning NOK 2666,00, Tvangssalg løsøre NOK 2881,00 og Tvangssalg fast eiendom NOK 5568,50». Det ble også informert om at tungt salær nå var påløpt med kr 775. Totalt krav utgjorde kr 1128,60.

Klager klaget til Inkassoklagenemnda i brev datert «juli 2012». Klager bestred så vel hovedkravet som kravet på salærer/inkassokostnader.

Klagen ble oversendt innklagede, som i sitt tilsvarende avviste å ha handlet i strid med god inkassoskikk og derfor opprettholdt kravet på salær.

3. Partene anfører

Klager anfører at han ikke kan holdes ansvarlig for unødvendige inndrivelseskostnader. I denne saken er det iverksatt inkasso med en hovedstol på ca kr 300 som gjelder overtrekk av bankkonto. Overtrekket oppsto blant annet ved belastning av årsgebyr for Visa-kort. Visa kortet er aldri mottatt. Det er reklamert på kravet overfor banken. Bankene nektet da å utstede Visa-kort, men krevde likevel årsgebyr for kortet. Til tross for dette er det

iverksatt inkasso, noe som ikke kan sies å være i tråd med god inkassoskikk. Det anføres videre at det strider mot god inkassoskikk å true med et konkret tvangsinnfordringstiltak, men ikke å iverksette det. Lindorff sendte brev 19.03.12 med varsel om at utleggsforretning faktisk ville bli begjært dersom betaling ikke skjedde innen den 02.04.12. Betaling uteble fordi kravet var omstridt. Lindorff har ennå ikke sendt utleggsbegjæring. Det anføres at slik oppførsel kun har til hensikt å legge press på skyldner, uten at det ligger noen realitet bak. Dette innebærer et urimelig påtrykk overfor en forbruker, og særlig i en sak hvor hovedstol er ca kr 300 og dessuten omstridt.

Innklagede anfører at verken innklagede eller fordringshaver har mottatt noen av brevene klager skal ha sendt. Den første henvendelsen innklagede skal ha mottatt fra skyldner, er klagen via Inkassoklagenemnda. Både lett og tungt salær er derfor belastet saken. Det anføres videre at varsel om utlegg ikke var i strid med god inkassoskikk i denne saken. Varsel om at det ville bli begjært utlegg ble sendt 19.03.12. Et slikt varsel er et vilkår for å kunne begjære utlegg. Varselet har tvangskraft i et år. Kravet ble betalt 22.08.12 slik at det ikke ble nødvendig å begjære utlegg. Det vises til drøfting av bruken av truser om rettslig pågang i NOU 1983:8 s 42, der det blant annet fremgår at det er helt i orden å nevne de «normale» rettslige skritt som uttagelse av forliksklage og påfølgende begjæring om utlegg og tvangsauksjon; dette til tross for at inkassator etter innhentelse av nærmere opplysninger kanskje vil fraråde rettslig pågang og «selv om det allerede fra starten av er klart at skyldneren ikke er søkegod, ville det representere en lite heldig «avvæpning» av inkassator å frata ham muligheten for å true med rettslig pågang». Lovgiver har altså helt bevisst akseptert at inkassator må kunne presse skyldner med et varsel om de normale rettslige skritt. I denne saken er det varslet om utlegg, i en sak der det ikke er mottatt innsigelser. Etter innklagedes oppfatning skal det mye til for at et varsel om rettslig pågang vil være i strid med god inkassoskikk selv om inkassator senere kommer til at man ikke vil sende det rettslige skrittet som er varslet. Kravet til god inkassoskikk er ikke brutt og kravet på salær opprettholdtes.

3. Inkassoklagenemndas syn på saken

Saken ble behandlet i fulltallig nemndsmøte 4. februar 2013 og vedtak ble fattet med følgende begrunnelse:

Etter inkassoloven § 22 og avtale mellom Norske Inkassobyråers Forening og Forbrukerrådet av 20. februar 2003 om klagenemnd for inkassotjenester behandler Inkassoklagenemnda klage på inkassoselskaper i forbindelse med tvist om forpliktelser etter inkassoloven.

Inkassoloven gjelder inndrivning av forfalte pengekrav, men inneholder ikke regler om hvordan det underliggende sivilrettslige forhold skal løses. Dette er et spørsmål som hører under domstolene. I slike saker tar nemnda derfor ikke endelig stilling til hovedkravet, men bare om det er grunnlag for inkassokostnader. En vurdering av holdbarheten av hovedkravet og de innsigelser som er gjort gjeldende, kan da likevel få betydning.

Det følger av inkassoloven § 17 første ledd at skyldneren plikter å erstatte fordringshaverens nødvendige kostnader ved utenrettslig inndrivelse etter standardsatser fastsatt i forskrifter med hjemmel i § 19. Etter § 17 andre ledd kan inkassokostnader likevel ikke kreves når skyldneren hadde innsigelse som det var rimelig grunn til å få vurdert før inndrivningen ble satt i verk. Dette gjelder selv om kostnadene påløp før innsigelsen ble satt frem, dersom ikke skyldneren burde satt den frem tidligere.

Klagers innsigelse til fordringshaver 07.02.12 er adressert til en postadresse fordringshaver benytter. Nemnda har i tidligere vedtak lagt til grunn at det gjelder de samme bevisregler for sannsynliggjøring av sendte brev for skyldner som for fordringshaver/inkassator. Det fremgår av inkassolovens forarbeider (Ot prp nr 2 1987-88 s 57) og etablert praksis at det er mottaker som har risikoen for at brev og varsler ikke kommer fram så fremt avsender har benyttet en adresse som han hadde god grunn til å tro han ville nå mottakeren på. Selv om klager i inkassovarslet var oppfordret til å fremme eventuelle henvendelser i forbindelse med kravet til Lindorff, mener nemnda at innsigelser adressert til fordringshaver ikke kan ignoreres. Nemnda legger derfor til grunn at innsigelsen sendt til fordringshaver 07.02.12 må anses som betryggende avsendt med den følge at innsigelsen regnes som mottatt av fordringshaver.

Innsigelsen, at han er belastet årsgebyr for et kort han aldri har mottatt, ble aldri besvart. Innsigelsen skal i følge den fremlagte brevkopi være fremsatt både muntlig og skriftlig overfor fordringshaver. Innsigelsen ble fremsatt straks etter at inkassovarslet var mottatt. Innklagede har heller ikke kommentert klagers innsigelse i sitt tilsvarende svar til Inkassoklagenemnda utover at de verken har mottatt brevet til fordringshaver eller til selskapet. Nemnda er av den oppfatning at innsigelsen er av en slik art at skyldner hadde krav på å få den vurdert før inkasso ble satt i verk, og at den er fremsatt tidlig nok til at den medfører bortfall av skyldners erstatningsplikt for de utenrettslige inkassoomkostningene.

Nemnda har også vurdert om innklagedes «Varsel iht. tvangsfullbyrdelsesloven §§ 4-18 og 4-19» utsetter klager for et urimelig påtrykk i strid med god inkassoskikk, jf. inkassoloven § 8.

Nemnda har i tidligere nemndsavgjørelser lagt til grunn at det er anledning til å varsle om de skritt som er lovlige og aktuelle å benytte i innfordringsarbeidet. Å varsle om rettslig pågang for et krav som kan inndrives rettslig, er påkrevd og vil derfor sjelden være i strid med god inkassoskikk. Inkassoklagenemnda mener imidlertid at varselet er uheldig formulert når det heter at «Hvis kravet ikke er betalt innen 14 dager fra avsendelse av dette varsel, iverksettes tvangsfullbyrdelse ved at utlegg begjæres». Etter nemndas oppfatning er den naturlige forståelsen av utsagnet at begjæring om utlegg er en sikker konsekvens av fortsatt betalingsmislighold og at utleggsbegjæring vil bli sendt kort tid etter utløpt frist. Påtrykket økes ytterligere ved at det i den påfølgende betalingspåminnelsen gis uttrykk for at et eventuelt rettslig skritt vil medføre ekstrakostnader for klager. Selv om klager gjennom dette til en viss grad utsettes for et påtrykk for å oppnå raskt oppgjør, er nemnda etter en konkret og samlet vurdering kommet til at påtrykket ikke fremstår som urimelig. Det er ved denne vurderingen sett hen til at lovgiver som utgangspunkt har forutsatt at det er adgang til å varsle om at utleggsbegjæring vil bli sendt uten at dette faktisk gjøres, og at innklagede ikke var kjent med at det var fremsatt innsigelse til fordringshaver kort tid etter at inkassovarsel ble sendt.

Inkassoklagenemnda er etter dette kommet til at retten til å kreve inkassokostnadene erstattet er bortfalt i medhold av inkassoloven § 17 annet ledd, og klager plikter således ikke å betale disse.

Vedtaket er enstemmig.

5. Vedtak:

Klager gis medhold og plikter ikke å betale inkassokostnader i saken.

Rune Jensen
Leder av Inkassoklagenemnda